

v literatuře přednovelové (shora cit. sub poz. 13) přiznávalo se dobrodiní § 154 o. z. pouze nemanželské matce z toho důvodu, že jen mezi ní a dítětem, nikoliv též mezi tímto a rodiči nemanželské matky, byl poměr rovný poměru manželskému. V tomto směru však provedla l. dílčí novela (cís. nař. ze dne 12. října 1914, č. 276 ř. z.) důležité změny. Rozšířila v § 166 o. z. alimentární povinnost i na rodiče nemanželské matky, v §§ 754 a 756 o. z. připustila i vzájemně zák. právo dědické nemanž. dítěte a rodičů jeho matky, a v důsledku toho i vzájemný nárok dle §§ 763 a 795 o. z. Proto lze patrně přiznati také rodičům nemanž. matky právo podle § 154 o. z.

K nároku nemanž. otce ovšem se staví literatura zcela právem zamítavě. Poměr mezi dítětem a jeho nemanželským otcem je zcela jiný, než poměr manželský. Otec kromě alimentární povinnosti dle § 166 o. z. nemá vůči nemanželskému dítěti žádných jiných závazků majetkoprávních: není povinen k dotaci dcery (§ 1220 o. z.) a poskytnutí výbavy synovi (§ 1231 o. z.), dítěti po něm nepřisluší zákonné právo dědické (§ 754 o. z.) ani nárok na povinný díl; a stejně otec sám nemá vůči svému nemanž. dítěti rovněž žádných nároků majetkoprávních, neboť mu nepřisluší ani zákonné právo dědické (§ 756 o. z.), ani nárok na díl povinný. Otec nemanž. nemá ani moci otcovské, a dítě nenese jeho jména. Proto jistě odpovídá duchu našeho práv. řádu argumentace analogická z §§ 754, 756 o. z., jež jest nám podkladem pro tvrzení, že nemanželskému otci dobrodiní § 154 o. z. nepřisluší.

Poznámka: Děti legitimované dle §§ 160, 161 o. z. mají stejné postavení jako děti manželské, a proto mají také povinnost alimentární dle § 154 o. z., a platí v tomto směru pro ně vše, co shora (sub I.) bylo uvedeno o dětech manželských.

Výjimku ovšem znamenají děti legitimované podle § 162 o. z. (rozhodnutím vlády), neboť takovouto legitimací nevzniká poměr rovný manželskému, nýbrž nastávají jen ty účinky, o které bylo žádáno. Proto tedy v našem případě bude dítě legitimované zavázáno dle § 154 o. z. jen tehdy, bylo-li za tento účinek žádáno a byl-li vládou povolen.

(Příště pokrač.)

Notář Dr. Ed. Liska:

Ještě o té transmisi.

Po návratu z dovolené shledávám v čísle 4. tohoto ročníku článek p. kolegy Dra Skuly, na který jsem nucen odpovéděti.

Účelem mého původního pojednání, uveřejněného v Č. P. roč. 1929, bylo:

a) vyvolati veřejnou diskusi, již by se objasnila teoretická i praktická stránka transmise,

b) na základě výsledků této diskuse sjednotiti praksi v této věci,

Upozorniti zákonodárné činitele na nejasnost nynějších zákonných ustanovení.

Jest mi velmi líto, že můj článek o transmisi vyvolal veřejnou diskusi teprve nyní, po uplynutí téměř dvou let.

Jsem dalek toho, abych podle vzoru p. kol. Dra Skuly prohlásil opačný názor za nesprávný. Kdo pozorně četl můj původní článek, seznal, že jsem už tehdy připustil, že poněkud nepřesné a nejasné znění zákona a nedostatek rozhodnutí nejvyššího soudu způsobuje různé teoretické nazírání v otázce transmise a různé její praktické provádění. Jsem nucen zdůrazniti, že v onom článku neuplatňoval jsem názor mnou kon-

struovaný, nýbrž že jsem pouze hájil názor povolanejších odborníků, jak ostatně citovaná literatura nasvědčuje, a že jsem se pokusil názor ten pouze dopodrobna rozvésti.

Lituji, že článeček p. kol. Dra Skuly mne ani v nejmenším nepřesvědčil o naprosté nesprávnosti názoru mnou hájeného. Cituje-li p. kol. Dr. Skula § 531 o. o. z., zapomíná, že by ustanovení § 537 o. o. z. bylo zcela zbytečné, kdyby názor mnou hájený byl nesprávný. Nevidím, v čem by názor mnou hájený odporoval předpisům §§ 531 a 537 o. o. z. a 97 nes. říz. O tom však podrobněji až jindy. Pan kol. Dr. Skula opomněl však se dotknouti ve svém článku nejdůležitějšího bodu, který mluví proti jeho názoru. § 809 o. o. z. dává totiž možnost transmisáři »dědictví (sc. po A.) přijmouti nebo zamítnouti«. Pojme-li se dědictví transmitentovo po A. do transmitentovy pozůstalosti, tu stane se podle § 531 o. o. z. součástí oné pozůstalosti, a transmisáři se tím naprosto odejme možnost dědictví po A. přijmouti nebo zamítnouti nezávisle, to jest: aniž by současně byl nucen přijati neb zamítnouti pozůstalost transmitentovu (bližší viz str. 66 roč. XI. Č. P.). Tím se stává transmisářovo právo jemu § 809 o. o. z. zaručené naprosto iluzorním. § 537 o. o. z. mluví o přechodu dědického práva, ale k tomu přec naprosto není třeba, aby hmotně předměty nebo jejich část, tvořící dědický podíl transmitentův po A., byly přenášeny zbytečně z jedné pozůstalosti do druhé. Přesně znění § 809 o. o. z. (»v s t o u p í d ě d i c o v é v p r á v o.«) nasvědčuje plně správnosti názoru mnou hájeného. Také § 97 nesp. pat. nemluví proti tomuto názoru, neboť vyžaduje, aby zůstavitel byl v čas své smrti v držbě majetku. To by se musela nejdříve rozřešiti otázka, zda v případě transmise jest transmitent v držbě svého dědického práva na pozůstalost po A., pokud se nevyjádří, že onu pozůstalost přijímá nebo zamítá.

Také po stránce praktické pokládám mnou hájený názor za výhodnější. To pozná se zejména v těch případech, kdy pozůstalostní soudy po A. a po B. jsou různé a geograficky od sebe značně vzdáleny.

Jest ovšem jisto, že pro soudního komisaře by bylo výhodnější, kdyby též majetek tvořící součásti různých pozůstalostí, podle jichž hodnoty jest stanovena jeho odměna, jsem však přesvědčen, že tato skutečnost sama o sobě nepřiměje nikoho, aby transmisi prováděl způsobem, který hájí p. kol. Dr. Skula.

Pokud se týče řešení otázky, zda by byli tím či oním praktikováním transmise poškozeni nepom. dědici nebo věřitelé transmitentovi, poukazují na podrobné pojednání mého původního článku (str. 66 a násl.).

Citovati názor Dra Ehrenzweiga, jehož si jinak jako výborného teoretika velmi vážím, mně nemůže přesvědčiti, poněvadž názor ten v otázce transmise nepokládám za neomylný, zejména když proti názoru tomu stojí několik opačných názorů neméně význačných právníků (viz Klang, Stubenrauch, Piaff-Hofmann a j.). Kromě toho mohu konstatovati, že po uveřejnění mého původního článku vyslovili s jeho obsahem plně svůj souhlas mnozí na slovo vzatí teoretikové a praktičtí z řad universitních, soudcovských i notářských.

Bylo by jistě velmi vítáno, kdyby o této věci zahájena byla diskuse, která by objasnila některé sporné otázky; prozatím nezbyvá než čekat, že pan kolega Dr. Skula v obsirnějším článku podrobně uvede důvody pro svůj názor, vyvrátí mé důvody v původním mém článku uvedené, a vysvětlí, jak by v praxi postupoval, kdyby transmisář chtěl podíl, který připadl transmitentovi z pozůstalosti po A., odmítnouti, avšak pozůstalost transmitentovu přijati, nebo naopak.

Význam poznámky nezczitelnosti.

Pozemky nabyté dle zákona z 27. května 1919 č. 318 sb. z. a nař. — tak zvané dlouhodobé pachtý — dovoleno jest dle odst. 4 čl. I. zák. z 15. dubna 1920 č. 311 sb. z. a nař. zcziziti mezi živými — vyjma převody rodinné — do deseti let jen se svolením pozemkového úřadu. Poznámka omezení ve smyslu tohoto zákona může se vymazati po uplynutí uvedené lhůty na pouhý návrh vlastníků.

Od které doby se tato lhůta má počítati, není ze znění tohoto ustanovení zcela jasno.

Okresní soud v P. odmítl žádost za provedení převodu dle kupní smlouvy ze dne 30. prosince 1930, týkající se pozemku připsaného na podkladě přidělovacího usnesení ze dne 11. listopadu 1920 Nc I 1523-19, s odůvodněním, že pozemek jest